

Fondator:
G. V. MUNTEANURedacția și Administrația
la Tipografia N. P. PEIU
B A R L A D
Str. Ștefan cel Mare Nr. 17

VOCEA TUTOVEI

Foaie de propășire și educație națională
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni
SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

ABONAMENTE:

Pe un an . . . . . 250 lei
Pe 6 luni . . . . . 150 „
Autorități și instituții . 500 „
Abonamente de sprijin: benevol
Anunțuri și reclame, după învoialăInscris în registrul publicațiilor la Trib
Tutova, Nr. 1/1941

NICOLAE IORGA

(La doi ani dela moartea sa)

Sunt oameni predestinați.

Sunt, adică, oameni a căror viață este suportul unor mari împliniri pentru unitatea etnică la care aparțin.

Nicolae Iorga a fost, fără îndoială, unul dintre marii predestinați ai neamului nostru.

Conceptul de *destin* nu mai este, în cultura contemporană, sinonim cu acela de hazard sau de fatalitate oarbă. Științele biologice și în special Eugenia sunt angajate astăzi pe drumul descifrării destinului indivizilor și mai ales al popoarelor în genele plasmei *germinative*, în legile *heredității* și în *complexele rassiale*. Adică determinist.În tainele firii unui popor, în adâncurile sale de viață *germinativă*, unde se plămădește peste veacuri destinul său istoric,— acolo este isvorul predestinării. De acolo și-a primit și Nicolae Iorga predestinarea.

A încerca să prinzi uriașa lui personalitate cu o metodă de exterior, în câteva propoziții evocatoare, este a te încumeta să măsoari dimensiunile și complexitatea cosmosului cu puterea de reflex a unei boabe de rouă.

Căci ceea ce impresionează în primul rând la N. Iorga sunt *dimensiunile și complexitatea*. Acestea copleșesc, făcându-te incapabil de cercetare analitică. Pe N. Iorga nu poți să-l descrii. Cel mult, poți să-l contemplezi. De aceea expresia limbajului rămâne neputincioasă, chiar în cea mai puțin pretențioasă evocare despre el.Asupra oamenilor și a faptelor ce alcătuiesc ceea ce se numește *spirit obiectivat*, timpul creează perspectiva înțelegerii, după cum spațiul — alt tipar a priori al intuiției omenești — creează perspectiva pentru obiectele materiei.

Pe măsură ce timpul trece, personalitatea lui N. Iorga — cu toată amețitoarea ei complexitate — începe a prinde contururi definite, în templul culturii noastre naționale.

Dar prima constatare pe care ne-o mijlocește această perspectivă a timpului, este vădovirea culturii noastre de cel ce i-a fost — și putea să-i mai fie — purtător autentic al destinului ei. O lipsă pe care o simțim cu atât mai intens, cu cât străbatem vremuri de răscruce istorică hotărâtoare.

Acum, în încleștarea dintre popoare, se toarnă tipare noi pentru ființa lor. Acum „se croiește altă soartă“...

La asemenea răspântii, sunt mai trebuitori ca oricând oamenii de vocație. Experiența lor, puterea de

descifrare în negurile viitorului, învățătura pentru organizarea prezentului,— cu un cuvânt, *misiunea ce o au prin ceea ce am numit predestinare*, — îi fac absolut necesari. Asemenea oameni de vocație alcătuiesc însăși coloana vertebrală spirituală a ființei unui neam. Ei sunt foarte puțini. N. Iorga era dintre acești aleși.

La doi ani după trecerea lui atât de tragică în eternitate, verificăm, — cu o crudă muștrare — înțelepciunea de veacuri a poporului nostru, concretizată în legenda „Țării fără bătrâni“...

Viața unei unități etnice nu începe din nou,— ex nihilo,— cu fiecare generație. Dacă tradiție înseamnă mai ales *predare* a zestrei spirituale acumulate de veacuri în viața unui popor, apoi, cu siguranță, *funcțiunea istorică a acestei osmoze între generații o îndeplinesc bătrânii de vocație*, predestinații și cei verificați de factorul timp. Și Nicolae Iorga era unul dintre aceștia. Când moartea l-a răpus în chip atât de năprasnic se afla în plină misiune istorică. El era purtătorul unui destin care depășea cu mult pieritoarea ființă umană individuală. Era predestinatul ce sintetiza în ființa sa spirituală un întreg proces istoric.

Neamul nostru era, prin el, prezent în realitatea culturii universale. Și curba procesului acestuia era în plină ascensiune...

Cei cari l-au ucis nu au omorât numai un om, ci au întrerupt o misiune etnică în desfășurarea ei...

Faptul nu e reparabil. O asemenea rană în ființa etnică nu se cicatrizează. Rămâne deschisă.

De aceea muștrarea ce se desprinde din tâlcul „Țării fără bătrâni“ rămâne și ea deschisă.

Prof. I. Al. Crăciun

PREOȚII ȘI COOPERAȚIA

Mișcarea cooperatistă care are drept obiectiv *ajutorarea aproapelui în orice împrejurări*, s'a bucurat în trecut de toată atențiunea preoțimeii. Se știe că preoțimea a fost și este și'n domeniul economic factor de progres, de emulație pentru poporul în mijlocul căruia își exercită misiunea.

Dacă pe unele locuri mișcarea cooperatistă a prins rădăcini trebuie să găsim la bază fărâme de activitate preoțească. Conducătorii cooperatiști știu acest lucru.

În ultima vreme participarea preoților în activitatea cooperatistă fusese oprită. Măsura luată își are justificarea: preoții (unii) pătrunseră prea mult în operațiile mișcării. S'au observat greșeli care s'au răsrânt asupra Bisericii producându-i răni. Ori biserica n'are nevoie de răni și'nca provocate chiar de slujitorii ei!.

Prin oprirea preoților de a activa a pierdut mișcarea cooperatistă, care are nevoie de încrederea masselor. Iar factorul care poate aduce această încredere — n'o spunem noi —, nu este altul decât preotul. El poartă pe umerii săi puterea darului Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Câteodată influențează și determină acțiuni de mari răsunet numai prin participare. El deține o putere pe care însuși nu poate să o măsoare. Așa investire capătă preotul prin puterea darului.

Preotul fiind deci factor de încredere, cooperatistii îi convine să se desvolte în mediul creat de Biserică, în miros de tămâie și smirnă.

De aceea poate a și fost admisă din nou — cu admirabilă îngrădire spre păstrarea prestigiului Bisericii —, participarea preoților în mișcarea cooperatistă. Acum preotul va fi un misionar al Bisericii în cooperatie, după cum reiese din cele publicate în „Curentul“ din 19 Noemb. a. c. Nu va fi casier, contabil, director și nici cenzor. Nu va face operații de credit cu instituția în care lucrează, nu va primi jetoane de prezență, etc. Este pus într'o mă-

sură largă ferit de suspiciuni. Este pus în situația de a lucra pentru realizarea învățaturii Mântuitorului în mijlocul cooperativelor. Dacă reușește, prezența este justificată.

Potrivit rânduelii Onor. Minister al Culturii Naționale și Cultelor nu orice preot va putea lucra în nucleile de conducere ale cooperatistii, ci numai cei chemați de unitățile cooperative. Aici se verifică activitatea desfășurată de preot, va fi deci această chemare o mângâiere pentru unii, iar pentru alții — metoda — un stimulent.

Această chemare la lucru va fi verificată și binecuvântată de P. S. Episcopul eparhial, care are deci dreptul de selecțiune. Odată îndeplinite aceste cerințe, preotul — în urma avizului episcopal, va primi aprobarea Onor. Minister și potrivit activității depuse poate fi vrednic de răsplată.

Dar preotul chemat la lucru în cooperatie trebuie să știe lucrarea la care se face partaș. De aceea va căuta să studieze — nu în mod superficial — mișcarea cooperatistă. Institutul Național al Cooperatistii — prin direcția propagandei discută în publicațiile respective: *doctrina, ideul, trecutul și viitorul, chemarea pentru prezent a mișcării cooperatiste*. Direcția propagandei a publicat conferințe finite și la radio, broșuri, etc...

Preotul va simți o deosebită plăcere străbătând paginile publicațiilor cooperatiste din lectura cărora își va aduna material pentru activitatea pastorală. Desigur, mulți au făcut-o și până acum.

În mișcarea cooperatistă pot avea loc frământări mai mari decât în mișcările culturale la care preoțimea participă așa de simțit. De aceea preotul, înainte de a fi chemat, trebuie să se documenteze, încât trăsnetul, furtuna și ploaia să-l lase drept ca bradul de pe vârful de stâncă, drept în fața conștiinței sale de slujitor al Bisericii, apărător al prestigiului credinței strămoșești pentru care Onor. Minister al Culturii Naționale și Cultelor, — observăm cu adâncă mulțumire, — poartă o deosebită grijă.

Pr. Ioan D. Leon

Naționalismul creator în literatură

Când în plin secol al XIX-lea, generația renașterii noastre culturale îmbracă haina naționalismului, creațiunile noastre literare în diferite genuri ies la iveală, iar poezia și proza timpului vor prinde laturile variate și fine specificului nostru românesc.

Creatorul poeziei noastre naționale culte este și rămâne Vasile Alecsandri. El se identifică tuturor aspirațiilor noastre naționale în „Ostașii noștri“, după cum în „Doine“, „Lăcrămioare“ sau în Pasteluri, starea sufletească veselă, lipsită de amărăciuni, dar mai ales dragostea de frumosul naturii se desprinde din „8 Marti“, „Grue Sânger“, „Malul Siretului“, etc. În „Mărgăritărele“, „Legende“, „Poezii populare“ desprindem alte note specifice neamului nostru. Inspirația poetului din trecutul nostru istoric, sau din legende va scoate la iveală fie creațiuni epice, cum e: „Balcanul și Carpatul“, ori epopea înălță-

toare a neamului nostru, în „Sentinela română“.

În „Ostașii noștri“, simțim emoția celui care lacrimă de bucurie la izbănzile glorioase ale fiilor țării pentru a căror înflăcărare luase și poetul parte. Sergentul, „Peneș Curcanul“, „Dumbrava-Roșie“, „Dan Căpitan de plai“ rămân deapururi opere care intrupează mândria și vitejia neamului nostru din toate timpurile.

Naționalismul în creațiunile lui Eminescu este atins în operă de artă.

În „Călin“ se intrupează dragălașenia vieții din natură împletită artistic în forma unui basm fermecător. Trăim o lume galgăitoare de virtuți morale, proprii firii noastre, pentru că în „Doina“ lui Eminescu străbatem trăirea plină de evlavie a sfântului și marelui Ștefan cel Mare. În chipul unei satire amare pentru trista realitate de atunci, Eminescu

statornicește deapururi hotarele neprihănite ale neamului în „Dela Nistru până la Tisa“, dorind o românie plină de avânt, curată în aspirații, păstrătoare a nobililor datini strămoșești, fără pic de amestec cu înstrăinații sau cu străinii, distrugători ai neamului.

Poate că nicăderi Eminescu n'a urcat treptele naționalismului în artă, ca în Satira III-a. E vorba de sfătoșenia și răbdarea unui neam personificată în Domnitorul Mircea cel Bătrân care nu se sfiește de mândria fără margini a groaznicului cuceritor.

E o atmosferă liniștită de dragoste de moșie cu tot ce este mai scump vieții ce nu poate suferi venetici asiatici.

Suntem pătrunși de mândrie românească, se cutremură întreaga noastră ființă. Când la un semn, tot puhoiul se spulberă dincolo de Dunăre! Accente de sbucium sufletească, de avânt și de energie caracterizează întreaga concepție creatoare a lui Eminescu.

Dacă în poezie Alecsandri și Eminescu
continuare în pag. 3-a

Cămara sufletului

Un glas de sus

Când viața omului se sbate într-o neîntreruptă luptă între bine și rău, întineric și lumină, adevăr și minciună, iubire și ură, credință și necredință, libertate și opresiune, dar mai ales când patima îl împinge la cele mai nesocotite fapte, nu se poate ca în afară de glasul conștiinței care trebuie să strige în fiecare din noi și care poate să fie absent la un moment dat, să nu mai intervină și un glas din afară, care să strige de sus pentru noi toți, din timp în timp măcar, ca un avertisment, ca o poruncă, ca un sfat.

Popoarele însăși au simțit nevoia acestui glas îndemn din afară, acestui glas tainic de sus care să le facă cât mai băgătoare de samă în îndeplinirea cum trebuie a rostului lor pe pământ. Popoarele creștine în deosebi, au găsit în glasul clopotelor cel mai potrivit mijloc de a comunica de sus în jos aceia ce Dumnezeu vrea dela noi. Cu ajutorul undelor sonore, provocate de glasul de aramă al clopotelor din turnurile bisericilor, de sus prin urmare, sufletele vibrează și ele dând glas conștiinței lor. Și cu drept cuvânt. Oricine dintre noi simte o cât de slabă vibrație a sufletului, când aude glasul tânguitor al clopotelor. Fără să vrea gândul îi fuge, fie și pentru o clipă, la rostul adevărat al truditei lui vieți. Il iau acest glas de aramă ca o solie ce vine din locuri îndepărtate și pătrunse abia cu gândul de mintea noastră. Il socotesc acest glas ca venind de sus din cer, cum zicem cei mai mulți dintre noi, sau din turnul nevăzut al sorții, cum spune poetul:

„Din turnul sorții
Îți strigă morții
Glas de aramă:
Bagă de samă!”

Acest glas cu caracter preventiv poate veni așa dar și dela acei trecuți dincolo de viața de aici, dela morții cari au cunoscut cât au trăit urmările grozave ale patimei omenești și cari știu prea bine pentru ce ne strigă: Bagă de samă! Soarta care și se pare astăzi încântătoare, omule, se poate schimba mâine, fără voia ta! Nu uita că patima este aceia care face atâta rău oamenilor! Patima pe care poetul nu poate să n-o vadă și să nu-i cunoască urmările dezastroase, dar și prețul răscumpărării ei, când spune:

„Patima și are
Răscumpărare:
Când se distramă,
Bagă de samă!”

Adică bagă de samă și cugetă adânc, omule, dacă nu-i nevoie să-ți faci examenul conștiinței, tot așa cum l-ai face pe

„Sămănătorii de ruine și de pustiu“

VII

A cui e vina pentru nimicirea unei gospodării românești care era încă în veacul lui Ștefan cel Mare uimirea tuturor vizitatorilor, dela medicul Matei din Murano la 1500 până la călătoria „filosofică“ din epoca zisă a Fanarioților, până la Hauterine din 1787, cu cele două recolte pe an, cu boii moldovenești cari mergeau prin Danzig în Anglia, cu caii cari veneau la remonta saxonă și chiar daneză?

Vechea gospodărie se păstra prin ce lipsește acesteia de azi: Continuitatea. Pe același loc unde lucrase până la moarte tatăl, începea fiul. Intocmai ca în Siberia de azi unde o generație a creiat, o modestă piuă, cealaltă conduce o admirabilă fabrică de postav cu conducători aduși din Franța. Sau ca în povestea lui Reymont care presintă într-o zi de bombardament din Marele Războiu pe părintele sfâșiat de o ghiulea în momentul sacru al semănăturii, care întinde șorțul plin copilului său.

O lege stupidă îngăduie ca orice avere să se împartă între toți moștenitorii, creatorul unei opere de producție neavând dreptul să facă după voia sa în agonisita ce a întemeiat-o.

Astfel, cum închide ochii creatorul, interesele individuale, rupând solidaritatea, așa de necesară, a familiei, se încaieră.

Atunci străinul apare, — străinul, adică Evreul care pândește toate slăbiciunile și prevede toate agoniile.

El vine mecanic, ca o fatalitate a soartei, înlocuind toate deficiențele și folosindu-se de toate păcatele.

El vine cu ce-l stăpânește, cu ce știe și poate, cu singurul lucru care-l interesează pe dânsul — mușchiu care ajută fărâmițarea trunchiurilor atrase de putreziciune.

(va urma)

N. Iorga

VISULE!

Visule zugrăvește stele îndrăgostiților,
Luminează luna norocului, visule!
Visule înflorește nufărul lacului,
Alunecă barca iubirii, visule!

Visule adie zefirul iluziilor,
Adâncește focul șoptelor, visule!
Visule întărește jurământul logodnicilor,
Țese tortul fericirii, visule!

Visule adă nădejdi senine,
Plămădește bucurii adânci, visule!
Visule limpezește gândurile chinuite,
Incheagă fericirea lumii, visule!...

Cântă iubirea,
Luminează privirea,
Zămislește menirea,

Visule, visule!...

Marieta L. Creangă

DEDICAȚIE

D-vel M. L. C.

Odihna ta din muncă și-o faci,
Un singur sanctuar tu ai: „Natura“!
Prin fapte bune conștiința ta o'mpaci
Și'n toate tu nu depășești măsura!

Un singur zeu tu ai: Frumosul
Respecți eterna lege a firii,
Dai copiilor dragi, lumină și iubire,
Iar inima tribut și-ai dat-o poeziei!

Inch'nată talentelor cu cucernicie,
Din viață și-ai făcut un scut puternic,
„Jertfește-ți „eul“... Poeziei“!
Acesta e secretul fericirii!

El. Col. Langa

ÎNGRIJIREA VITELOR IARNA

Asistăm cu toții la spectacolul dureros, pe care-l prezintă vitele săteanului primăvara. Ies din iarnă slabe, fără putere, că de abia se țin pe picioare și ne mirăm, cum se poate ara cu ele o întindere așa de mare de teren, când abia își duc zilele până la incolțirea ierbei, care ese destul de târziu, cu primăverile dela noi friguroase.

Și acest lucru se datorește lipsei de îngrijire din timpul iernei, fiindcă săteanul nu se îngrijește de el și gospodăria lui, din neștiință sau din îndărătnicie, deoarece urăște confortul, mulțumindu-se să se hrănească prost și să-și fină copiii și casa într'un mediu, care nu mai corespunde timpurilor de azi.

Este refractar civilizației. Nu are simțul prevederii pentru ziua de mâine și la toate învățămintele ce se dau de autorități, la toate scrierile din reviste, făcute pentru interesul lui, să-l ridice la un standard

de viață corespunzător timpurilor actuale, rămâne indiferent.

Are însă calități superioare și le probează pe câmpul de luptă, când se adaptează mai ușor la privațiunile războiului decât alte popoare ajunse la o civilizație superioară.

Dar asta nu înseamnă, că trebuie să-l lăsăm să-și continue tradiția din trecut și să stăruim ca prin toate mijloacele să-l forțăm a se ridica și el la un trai mai bun, să profite de munca lui.

Ne referim la îngrijirea vitelor. După munca de toată vara, vitele sunt băgate în iarnă, fără un grajd călduros, cu o hrană puțină și nedată la timp. Nu le curăță și când își aduce aminte, le dă câteva ștulețe de porumb sau un braț de pae, iar apă nici atât, fiindcă le dă drumul și vababondează pe șosea, bând apă din băltoage, iar seara se retrag în grajdul impro-

vizat dintr'un acoperiș, fără uși, fără ferestre, fără zid, ci numai nuele înșirate, prin care pătrunde viscolul, vântul și ploaia.

Dacă în celelalte părți ale țării: în Ardeal, Banat, Oltenia și o parte din Muntenia, situația este mai bună, în Moldova este cea descrisă mai sus.

Care e remediul?

Conferințe s'au făcut destule prin Căminele Culturale.

S'a scris mult în diferite reviste și ziare care pătrund la sate, exemplu au pe proprietari și intelectuali, care au vite bune, fiindcă le țin în grajduri călduroase, le îngrijesc și le dau de mâncare și apă la timp, însă nu imită acest lucru și țin vitele afară, le bate vântul și ploaia, zăpada și frigul și ele slăbesc văzând cu ochii.

Dacă ne gândim la zicala „Ochiul stăpânului îngrășă vita“, atunci fac următoarea propunere:

Să se construiască în sate grajduri comunale, care se pot face din chirpici (cărămizi de lut cu pleavă de pae).

Prin Bârlad, orașul regăsirilor mele

Am petrecut două zile la Bârlad, printre amintiri, frunze uscate și prieteni vechi, în orașul în care tinerețea mea își plânge pe alițe mărginașe visurile neimplinite. Noembrie cel morocănos n'a putut întuneca oglinda clară în care mă revăd totdeauna pe mine însumi, copilul visător de altădată cu buzunare doldura de sonete.

Prieteni de odinioară, camarazi de condeiu și de vis, cu ce drag v'aș invita să călcăm în toamna aceasta târzie pe covorul de foi ruginite, pe aleile grădinii noastre publice de demult, să risipim iluzii și să ne regăsim pe noi!

Hotărât să-mi public lucrarea mea închinată Tecuciului literar, m'am oprit la tipografia D-lui Nicolae Peiu, adevărată redacție; l-am găsit pe editorul primelor noastre monografii, figură nobilă de senior, aproape neschimbat, ușor albit de argintul vremii. La D-l Peiu apare «Păstorul Tutovei», cea bogată revistă a preoților tutoveni, în frunte cu părintele Dimitriu, pr. prof. Grumăzescu și pr. Chirvasie, care pregătesc un număr festiv închinat poetului Tutoveanu la cei 70 de ani glorioși. Aici se tipărește «Vocea Tutovei», pe paginile căreia îl vezi aplecat pe D-l Antonovici, purtătorul unui cult nemărginit marelui umbre a neuitatului Iorga. O adolescență întreagă n' amiroșul proaspăt al timpului îmi recheamă din adâncul trecutului emoția unică a primelor versuri publicate la „Răzeșul“, care apărea odinioară tot la D-l Peiu.

În casa liniștită din capătul Epu-reanului, căpușită cu cărți, reviste, manuscrise, l-am regăsit pe maestrul Tutoveanu, plin de entuziasm ca totdeauna, în preajma senină a căruia te poți reconforta, mâna lui caldă, glasul mângâietor, sufletul lui optimist împrăștiind numai farmec, încredere în valorile ideale ale vieții. Fruntea tinereții noastre, încreștită prematur de necazuri și zbucium se pleacă adânc în fața acestui minunat bătrân cu sufletul mai proaspăt și mai pur decât noi.

Am stat alături de el o tinereță întreagă, ca secretar de redacție la revistele lui, ca membru al Academiei Bârlădene și-i sunt recunoscător pentru tot ce m'a învățat: măsura și echilibrul în viața de toate zilele, seninătatea, cultul neistovit al poeziei.

Nu necesită cheltuială să se ardă, ci numai uscați la soare. Se tencuesc foarte ușor cu pământ. Lemne pentru acoperiș se găsesc suficiente în sate, deci s'ar cumpăra numai ușile și ferestrele.

În aceste grajduri să se aducă vitele pe categorii de grajduri, boi, vaci și cai, care să se îngrijească de câte o echipă formată din săteni, câte unu la 5 animale, timp de 24 ore, după care vor fi schimbați cu alții din comună pe rând. Vor sta într'o cameră alături de grajd, recrutați din foștii gradați dela cavalerie sau artilerie. Se va face un program de îngrijirea lor, așa cum se face în armată. Țeselatul, adăpatul și mâncarea să se dea la timpul arătat în program și sub controlul șefului de grajd, care poate fi angajat pe timpul cât vor sta animalele, plătit lunar de locuitori.

Vitele să fie aduse în grajdurile comunale în lunile Decembrie, Ianuarie și Februarie, iar furajul să fie furnizat de locuitori, încă din toamnă în cantitățile neces-

Chiar dacă aş rata total în cariera literară, n'aş regreta nimic din strădaniile mele: preocupările acestea mi-au dat acele subtile satisfacţii intelectuale, acele delicii subtile, care sunt bunul suprem al vieţii.

La «Casa Naţională», iată-l pe bunul, pe modestul Nedelea, poetul melancoliilor amare; câţi bărlădeni cunosc câtă muncă încordează făptura firavă a lui Nedelea, care s'a înhamat pur şi simplu la împlinirea unei grandioase antologii a tuturor scriitorilor moldoveni. Mi-a cetit două poezii impresionante prin sentimentul dureros al zădărniciilor lucrurilor omeneşti, după cum altă dată, îmi recita din acele minunate rondeluri, cu glasul scăzut, plin de duioşie. El trece, ca nevăzut pe străzile Bârladului, a tipărit reviste şi gazete, a jertfit bani, trăieşte o viaţă grea, necunoscut în propriul lui oraş. La «Casa Naţională» l-am întâlnit pe profesorul meu de limba română, pe D-l Paul Constantinescu: îl ascultam cum povestea din trecut, cu-aceiaşi atenţie din clasa treia liceală şi-am avut, o clipă, iluzia că sunt iarăşi şcolarul de-atunci, lacom de lectura particulară, ale cărei comori ni le dezvelea cu atâta grijă.

La braţ cu Ionel Peiu, colegul, talentatul pictor, tovarăşul de hoinăreli spirituale, suflet plin de neliniştea visului său de artă, am străbătut prin noaptea adâncă străzile Bârladului: ni se părea că am fi căutat pe cineva, când, de fapt, ne căutam pe noi înşine, culegând de pe drumuri inima noastră din copilărie. Profesor de liceu, el visează Capitala marilor realizări artistice şi străinătatea visurilor tuturor îndrăgostiţilor de frumos. Strivit de orizontul provincial, ar vrea să evadeze la lumină, dar vremurile crunte îl opresc şi sufletu-i se sbate neliniştit.

L-am regăsit pe George Constantandache în odăiţa lui caldă şi prietenească din Munteni, luptându-se cu vasta corespondenţă legată de volumul omagial consacrat lui G. Tutoveanu, maestrul nostru. Cu câtă dragoste şi mândrie mi-a arătat crisoarea unui Tudor Arghezi şi alte articole ale atâtor scriitori, care au ţinut să-şi spună cuvântul cel bun la aniversarea poetului bărlădean. O afirm aici cu toată hotărârea: prietenul meu Constantandache are o mare pasiune literară pe care Bârladul se poate rezema în viitor.

El a debutat ca sonetist, nu ca un simplu începător ce dibuie. Ne-am pierdut amândoi în visuri şi planuri literare, până noaptea târziu. Am ars ca o torţă 'n sufletele noastre, mistuiţi de aceleaşi vâpăi, îndrăgostiţi de poezie şi de Bârladul nostru natal.

Şi n'am putut pleca din Bârlad, fără ca să-mi duc paşii pe alele lungi ale grădinii publice. Frunzele moarte erau îngheţate şi scârţiau, o ceaţă alburie învăluia totul, statua lui G. D. Palade, bustul blajinului Vlahuţă, copacii schilavi. Inima se strângea de emoţie. Năpădit de calde şi grele amintiri, am urmărit pe cărările toamnei năluca adolescenţei mele. Amintiri, foi galbene, vechi amici, totul se 'nvăluia în mintea mea în aburul unei duişii neistovite.

George Ursu

Naţionalismul creator în literatură

urmare din pag. 1-a

ating culmile artei specificului românesc în tot ce el are mai înalt şi ales, Creangă ne desface comoara de bogăţii sufleteşti în toate Amintirile sale din copilărie. Fiecare din aceste creaţiuni ale sale evocă câte o latură trăită de noi. Ne place a trăi şi câtă iubire de viaţă nu tresare în fiecare din noi, citind câte o păţanie sau vre'o ghiduşie răscolitoare de trecut.

Ne regăsim la orice vârstă în aceste creaţiuni, pentru că farmecul copilăriei, cu tot ce ea are mai ales, ne este şi nouă scumpă. E un decor misterios înaintea noastră în care pulsează o viaţă a noastră, a neamului întreg cu tot ce-i este firesc.

Octavian Goga este răscolitorul sufletului românesc din preajma războiului de întregire. E poetul pătimirilor noastre.

În creaţiunile sale: „Oltul”, „Plugarii”, „La noi”, „Apostolul” etc., renaşte o viaţă de neastâmpăr sufletească pentru îndeplinirea visului milenar, a Unirii tuturor Românilor.

Goga este expresiunea colectivităţii noastre etnice care şi-a făurit o misiune socială. Motivele inspiraţiunii sale, un element din natură, o îndeletnicire, o ocupaţie, un şerpuit de apă etc., ca şi casa părintească, toate acestea se resfrâng în oglinda sufletului său curat, pentru a trezi fie durerea, fie suferinţa, sau îndelungata răbdare a celor subjugăţi într'un pământ al nostru înstrăinat.

E sbuciumul sufletesc care, ca şi un râu spumegând, revarsă peste maluri apele sale turburate şi care târâsc odată cu ele tot ce poate fi astâmpăr, unire, înfrăţire şi întregire veşnică de neam.

Goga este profetul românismului nostru şi a Unirii mult visate de secol.

Este poetul aspiraţiilor noastre naţionale care a condus şi conduce prin scânteele sale destinele neamului la închegarea hotarelor vechii Dacii.

Acelaş neastâmpăr cu aceleaşi sbuciumări româneşti se conturează şi în creaţiile d-lor Corneliu Moldovanu şi Tutoveanu.

Prof. Mihail Galiţă

Pericolul păşunatului în păduri

Se înmulţesc pe zi ce trece delictele de păşunat în pădurile şi plantaţiunile din cuprinsul judeţului.

Năvala cu vitele mari şi mici în păduri şi plantaţii este o dovadă de lipsa unui echilibru gospodăresc în masele noastre ţărăneşti şi ceace este şi mai regretabil chiar la moşieri mari cu pretenţii de agricultori bine organizaţi, este mărturia lipsei de grijă faţă de animalele de muncă şi hrană, capitalul viu atât de necesar în plugărie, agricultorii noştri mari şi mici se străduiesc să producă numai cereale, cari aduc venituri rezezi, bani cât mai mulţi, îngrijirea vitelor este lăsată în urmă: ele tac, se mulţumesc cu puţin şi nu protestează decât cu oasele care le iese prin piele, primăvara, tocmai când li se cere efortul cel mai mare.

Am fost 20 ani inginer silvic în Ardealul nostru, ale cărui pătimiri ne doare astăzi, atât de mult pe toţi Români: acolo este o mare grijă pentru hrana vitelor, o treime din suprafaţa terenurilor cultivabile este acoperită cu plante de nutreţ, galbenul grâului contrastează nespuse de plăcut cu verdele mat al trifolului şi lucernei şi cu hotarul intact al pădurei; văile sunt acoperite cu fâneţe bogate bine îngrijite; vitele sunt frumoase, grase, bine dispuse la lucru blânde şi înţelegătoare, nu slabe, sburlite, nărvite şi cu strechi, cum sunt cele mai multe pela noi care este.... Români Ardeleni s'au pătruns de mult de adevăratul rost al plugăriei care nu se face cu temei, fără vita bine îngrijită, care pe lângă tracţiune dau şi băligar.

Au învăţat şi asimilat dela Austrieci, nu dela Unguri, iubirea şi îngrijirea animalelor; ţăranul ardelean rupe din bucăţica lui de pâine şi o dă bouului din jug, îl înveleşte cu haina lui iarna când este obosit şi asudat, îl vorbeşte frumos ca la un prieten.

Desigur incursiunea mea în chestiuni de îngrijirea animalelor, ar părea o abatere dela titlul acestui articol: dar tocmai aici stă cauza răului ce am vrut să evidenţiez: lipsa de nutreţ şi păşuni bine îngrijite, deci la păşunatul în pădure, mijloc comod şi eftin de a creşte vite multe.

Un inginer silvic cu dragoste de pădurile ce le îngrijeşte, trebuie să cunoască bine şi să contribuie la

ameliorarea păşunilor şi extinderea culturii plantelor de nutreţ.

Mulţi se întrebă: cum se distrug pădurile prin păşunat?

Dece să nu folosim iarba mătăsoasă care creşte printre arborii pădurilor?

Iată cum: prin păşunatul în păduri vitele nu mănâncă numai iarba, ci şi lăstarii tineri, viltorul pădurilor, cari fiind vara verzi şi fragezi sunt mâncaţi cu plăcere de vite, tot aşa sunt distruşi şi puşii mici, crescuţi din seminţele căzute din arbori; apoi vitele prin umbletul lor, bătăturăsc pământul pădurei, făcându-l neapt creşterii arborilor şi încolţirii seminţelor, cari au nevoie de un sol afănat, bine aerisit; tot prin umbletul lor, vitele calcă tulpinele şi dezbarnează lăstarii de tulpinele mame, ceace produce ruperea şi uscarea lor; frecându-se de tulpinele tinere rup sau le îndoie, deslocându-le ceace produce iarăşi uscarea arborilor tineri.

O pădure sau o plantaţie păşunată se cunoaşte de departe: arborii lăncezesc, nu mai cresc frumosi în înălţime ci se târşesc (rămân tufe) din cauza roaderei mugurilor terminali, cari asigură creşterea în înălţime.

Clobanii tae şi belesc arborii, fac focuri cari incendiază adesea pădurea, câinii alungă vânatul de tot felul, podoaba pădurilor.

Aşa se distrug pădurile prin păşunat.

Legea Codului silvic prin art. 15, 16 şi 64 pedepseşte aspru păşunarea pădurilor; amenda este dublă când delictul de păşunat se comite de către proprietarul pădurei.

În pădurile considerate de apărare naţională, cum sunt majoritatea celor din judeţul Covurlui, amenziile sunt îndoite iar recidiva se pedepseşte şi cu închisoare dela 15 zile până la 3 luni.

Poliţia silvică în cari intră şi constatările şi reprimările delictelor de păşunat se poate face conf. art. 58 din codul silvic, pe lângă ag. silvici şi de către toţi funcţionarii ad-tivi şi de toţi ag. forţei publice, de toţi ofiţerii, caporalii şi soldaţii grăniceri, de toţi picherii şi cantonierii de pe şoselele naţionale, judeţene, vicinale şi comunale.

Am arătat pericolul păşunatului în păduri, pentru a opri cu un ceas

continuare în pag. 4-a

sare întreţinerii animalelor pe timp de 90 zile. Acest furaj se poate recolta din islaurile comunale sub controlul organelor agricole şi se vor da animalelor nu numai pae şi coceni de porumb cum le dau sătenii acum, ci le vor da şi grăunţe, coceni muraşi, sfeclă furajeră, dughie, fân etc.

Care ar fi avantajul?

Sătenii îngrijind pe rând vitele şi sub controlul şefului de grajd, ar fi cea mai bună şcoală practică de îngrijirea animalelor.

Transporturile din timpul iernei s'ar face în ordine şi pe rând sub control, înlăturând abuzurile ce fac autorităţile comunale, scotând numai pe unii la lucru.

Dacă săteanul are nevoie să se folosească de animale, în timpul cât sunt ţinute la grajdul comunal, la moară, deplasări la oraş şi în alte sate, să le ia, iar după terminarea deplasării, să le aducă din nou la grajd, unde echipa de serviciu va şti cum să le îngrijească, când vin asudate şi obosite.

Le buşumează, le curăţă de noroiu, le înveleşte cu pătura, nu le lasă aşa cum vin obosite depe drum, aşa cum le lasă săteanul când vitele răcesc şi se pierd.

Deacea mortalitate mare la vite.

Controlul veterinar se poate face mult mai uşor, medical vizitându-le în grajd pe toate la un loc, decât să umble prin sat după ele şi de multe ori din cauza zăpezii şi a noroiului, nu poate vedea decât gospodăriile de lângă şosele, iar gospodăriile mai îndepărtate depe coclauri, nu pot fi văzute iarna, iar vara la fel, fiindcă vitele sunt la munca câmpului.

Inoculările se pot face mult mai uşor şi sub control, astfel că toate vitele pot fi tratate şi îngrijite.

La 1 Martie când se începe lucrul la câmp, vitele trec la locuitori pentru muncă. Vremea se încălzeşte şi nu vor mai suferi de frig. Oamenii au făcut şcoala de îngrijirea vitelor iarna, la grajdul comunal şi mulţi din ei vor şti cum să-şi îngrijească

vitele, în timpul dela Martie la Decembrie.

Dacă se va proceda astfel, vom avea vite grase pentru munca de primăvară, arăturile şi însămânţările se vor face la timp, bine, mărind astfel rentabilitatea produselor agricole.

Vom întări şi înmulţi vitele, care au început să degeneze din lipsa de îngrijire.

Mi s'a sugerat această idee din experienţa ce am făcut-o pe zonă, când mă găseam la comanda Regimentului 3 Dobanji-Olt şi cu Batalionul I Infanterie Uşoară, azi batalionul de gardă al Conducătorului.

Caii se găseau împărţiţi pe companii în cantonamente. Furaje şi grăunţe se dădeau în cantităţi reglementare, însă la animale nu ajungeau, fie că se vedeau de conducători în sat, fie că se dădeau neregulat. Am găsit grăunţe date jos pe pământ, deşi fiecare cal avea traistă.

Grajduri puţine, nu încăpeau toţi caii companiilor, ci trebuiau băgaţi câte 2-3

într'un fel de grajd improvizat, deci controlul se făcea foarte greu. Se întrebuntau oameni mulţi pentru îngrijirea lor, după grajduri, astfel că în loc să dea un om la 3-5 cai, aveam 2-3 oameni la un grajd.

Caii sl'beau iar transporturile se făceau foarte greu. Am găsit un grajd încăpător la un proprietar, pe care l-am mărît pentru efectivul cailor unui batalion şi puşi sub supraveghere şi îngrijire, aşa cum recomandez la grajdurile comunale, am văzut în mai puţin de 15 zile o schimbare radicală la aceşti cai, care se îngrăşau văzând cu ochii.

Voi încerca acest sistem la câte o comună din fiecare plasă din judeţul Tutova cu titlu de experienţă şi vom vedea rezultatele foarte bune în primăvară.

Dacă s'ar generaliza în toată ţara nu avem decât câştig pentru săteni, inconvenient nu găsesc nici uaul.

Colonel I. C. Zănescu
Prefectul Judeţului Tutova

ȘTIRI DIVERSE

INFORMAȚIUNI

Dela Crucea Roșie. Sâmbătă 21 Noiembrie c. ora 12, a avut loc la dispensarul Filialei de Cruce Roșie din Bârlad, sfârșirea și inaugurarea unei fântâni arteziene care era absolut necesară dispensarului, pentru funcționarea băilor și dușului.

Aceste instalațiuni funcționau neregulat și defectuos, din cauza lipsei de apă.

Comitetul actual și-a propus să remedieze această stare de lucruri vătămătoare, dar lipseau fonduri. Filiala dispunea de 100 000 lei, iar lucrarea costa 600.000 lei. Președinta societății și d-nele din comitet, s'au pus pe lucru și au lansat liste de subscripție ca să adune fondurile necesare. Astfel au donat Prefectura Tutova 200.000 lei, Primăria Bârlad 150.000 lei, Casa Chrisoveloni 20.000 lei, Banca Românească 4000 lei, Baroul Avocaților 3500 lei, Banca Națională 2000 lei și numeroase persoane din oraș și județ au donat sume și astfel s'au strâns banii trebuitori și lucrarea e terminată și achitată.

La această solemnitate au asistat Inspectorul administrativ C. Irim, Prefectul județului I. Zănescu, Primarul orașului I. Mihailescu, D-na Eugenia V. Georgescu-Bârlad Președinta Crucii Roșii și toate D-nele din comitet și alt public.

Serviciul religios s'a oficiat de preotul I. Băbâi.

D-na Președintă Eugenia V. Georgescu Bârlad, a mulțumit autorităților pentru sprijinul dat, iar D-nele din comitet sunt mândre de această înfăptuire de interes obștesc.

.....

Serbarea școlară dela Liceul de fete „Iorgu Radu”. Duminică 29 Noiembrie c., s'a desfășurat la liceul de fete „Iorgu Radu”, după un program cu îngrijire alcătuit, o frumoasă și reușită serbare școlară, dată de elevele cl. a VI-a.

Succesul se datorește, de sigur, în primul rând, corpului didactic și d-nei dirigintă a clasei, care au știut să însușească elevelor interesul pentru tot ce este frumos și românesc, pentru tot ce reprezintă un trecut al cărui parfum nu se pierde și pe care l-au putut face simțit, pentru acea împletire meșteșugită de cântec, joc, poezie, humor, greșeli și neajunsuri omenești, cu un cuvânt pentru tot ce dă expresia adevărată a sufletului românesc în frământare. Și în al doilea rând, succesul obținut se datorește prezentării vrednice de admirat a elevelor, care au lăsat cea mai bună impresie: voioase și extrem de simțitoare pentru bucată de pământ românesc, căreia i-au închinat o mare parte din producțiile lor.

Programul așa de gândit și cu tâlc alcătuit, a putut fi socotit, fără nici o exagerare, ca o frumoasă lecție de reconfortare națională, plină de învățăminte indirecte cu privire la creșterea și îndrumarea tineretului, la rolul precumpănitor pe care îl au preotul și învățătorul în viața socială, familiară și națională, pe deoparte, iar pe de altă parte, un minunat prilej de desfășurare artistică și intelectuală.

Serbarea s'a început cu Imnul Național, ascultat de asistență în picioare și în desăvârșită reculegere. Cuvântul de deschidere a fost rostit cu multă claritate și pe ton familiar de eleva Crăciun Georgeta. Au urmat apoi coruri și jocuri naționale, care au impresionat profund pe ascultători, prin vioiciunea și gingășia lor, mai toate fiind ardelenesti.

Au recitat elevele: *Alexandru Maria*, cu toată simțirea poezia „Straja la hotar” de Lelița Catrina; *Balaban I.*, canțoneta „Mama Anghelușă” de V. Alecsandri, cântată cu multă tragere de inimă și interes; *Petrovici Constanța*, poezia „Idealul”, cu tot focul tinereții sale; *Stegăroiu Georgeta*, parodia „La pașa vine un oltean”, foarte liberă și cu dicțiune. Merită subliniat „Valurile Dunării”, solo executat cu toată inima și cu toată simțirea de eleva *Dima*

Jana, acompaniată minunat la pian de lordache C.

Partea a doua a programului: „Mușcata din fereastră”, comedie în 3 acte de Victor Ion Popa, interpretată admirabil de elevele: *Barbu Margareta* în rolul învățătorului cu firea lui nestăpânită și presumțioasă, jucat cu multă însuflețire; *Stegăroiu Georgeta* în rolul soției învățătorului, nehotărâtă și neincrezătoare, s'a întrecut pe sine; *Teodorescu Ecaterina* în rolul preotului, blajin și aplecat ca și învățătorul spre jocul de cărți, păcat al vremii, a întrecut așteptările; *Nacu Silvia* în rolul tănărului învățător, timid, fără duh și cu vorba pe nas, produs al unei nefaste influențe sau al unei neatente selecțiuni la admiterea în școala normală, a fost cât se poate de bine; *Andreescu Aurora* în rolul fetei învățătorului, nevinovată și naivă, a fost la înălțimea cuvenită; *Dima Jana* în rolul băiatului învățătorului, svăpăiat și cu gândul mai mult la sport decât la carte, produs al unei creșteri neatente, a cucerit admirația tuturor; *Vizureanu Pompilia* în rolul celui de al doilea pretendent la mâna fetei învățătorului, respectuos și măsurat în toate mișcărilor, a reușit pe deplin să-l interpreteze, iar *Vasilache Emilia* în rolul tănărului lăutar, supus și resemnat, s'a achitat pe deplin de însărcinarea dată.

După piesă, urmează „Dunărea albastră” și diferite alte cântece românești executate corect la pian de eleva *Barbu Margareta*. Serbarea se încheie cu „Marșul desrobirii...” cor, care a mișcat și pus la unison toate sufletele celor prezenți și care a rămas ca o poruncă a viitorului ce trebuie neapărat să se îndeplinească...

În concluzie: Serbarea școlară a cl. VI-a dela liceul de fete „Iorgu Radu” și-a ajuns scopul, împătritul scop: moral, național, instructiv și educativ; de sigur că și material. Și a ridicat mult nivelul serbărilor școlare obișnuite la noi. Lucru îmbucurător pe care îl însemnăm cu plăcere pe răbojul activității extrașcolare a școlilor din orașul și județul nostru.

.....

În ziua de 2 Decembrie 1942, ora 15, a avut loc la liceul teoretic de fete „Iorgu Radu” din Bârlad, sub direcția D-rei Directoare V. Tuchilă, o impresionantă și emotivă ședință literară, pentru deschiderea secției artistice, închinată eroilor Neamului.

Eleva Frumzache din cl. VIII-a într-o emoționantă cuvântare, arată sacrificiul făcut de eroi, pe câmpul de luptă și scoate în evidență personalitatea Eroului Lt. Victor Comșa din Regimentul de Gardă, mort în fața Dalnicului.

S'au citit fragmente din scrisorile lui, prin care arată:

„În fața gloriei nu poate sta împotriva moartei. Eu nu pot fi un muritor de rând, dar aș prefera să rămân un muritor de rând, nerăsplătit.

Azi, aici nu există decât un singur mare factor care te întronează în nemurire.

Măine va fi o altă trăire și mâine e atât de aproape.

Vor veni să vorbească faptele, camarazii, câmpurile mărturie de legendar eroism. Mă voi întoarce pe scut sau sub scut”.

Au fost dansuri, coruri, care au entusiasmă pe eleve și întreaga asistență.

Domnul Prefect Colonel I. C. Zănescu, ca încheiere, mulțumește D-rei Directoare, întregului corp profesoral și elevelor care s'au gândit să inaugureze secția științifică și artistică cu închinarea pentru Eroii, în aceste timpuri mărețe pentru Neamul românesc.

Sentimentul Național trebuie dezvoltat până la paroxism, în sufletele tinerelor eleve, care-și vor căpăta educația ca mama lui Ștefan cel Mare și fiecare din ele vor putea să spună cu mândrie:

„Du-te la oștire pentru țară mori,
Și-ți va fi mormântul încoronat cu flori.”
Eroii noștri își dau viața în fața Stalin-

Comitetul de conducere al ziarului „Vocea Tutovei”, a deschis o listă de subscripție pentru strângerea fondului necesar la ridicarea Casei poetului „Al. Vlahuță”, care să servească drept sediu Căminului Cultural din satul Pleșești, locul lui de naștere.

Sumele subscrise se vor trimite d-lui Const. Dornescu, avocat.

Suma din urmă 8000

A mai subscris:

D-l I. Gr. Opișan-București	2000 Lei
D-l Prof. R. Caracș-București	500 „
D-l Gh. Ciurescu-București	1250 „
D-l Aurel Mintuță avocat	750 „

La 25 Noiembrie, liceul industrial de fete „N. R. Codreanu de sub conducerea distinsii directoare Ecaterina D. Ghimuș, a sărbătorit patronul capelei școlii și pe donatorii de la care a rămas acest așezământ de școală și de credință.

Din cauză că n'a putut fi reparată capela de la cutremur, ceremonia a fost făcută în chip solemn la biserica Sf. Dumitru de către părințele Dumbravă și răspunsurile au fost date de către corul școlii, condus de părintele Bărbuleanu, profesorul acestei școli.

Tot în biserică o elevă a ținut un cuvânt bun de recunoștință pentru inimile mari și făcătoare de bine. Totul a decurs frumos și înălțător. Apoi a urmat o recepție colegială la școală. Înainte de aceasta D-l Col. Zănescu, prefectul județului a vizitat colțul eroilor așezat în sala de bibliotecă a școlii, unde se află și un mic muzeu.

Cu această ocazie D-sa a oferit școlii, ca ajutor de Crăciun pentru elevele sărace, suma de 20.000 lei și a promis tot sprijinul acestei școli vechi și cu renume.

Atmosfera caldă, plăcută și armonioasă de la această sărbătorire a lăsat f. bune impresii întregii asistențe.

Din eroare s'a omis a se însera că la sărbătorirea d-lui profesor C. Moroșanu a vorbit și d-l avocat Ioan Crânganu din Tecuci.

Pericolul pășunatului în păduri

urmare din pag. 3-a

mai devreme distrugerea lor și pe această cale.

Pericolul a fost sesizat și înfierat, nu de mult și de D-l Mareșal Antonescu Conducătorul Statului, care din dragoste de Țară și Neam vede bine și adânc relele care ne macină, deci și distrugerea pădurilor prin pășunat.

Cei cari greșesc încă să ia aminte: pădurile Țării au un înalt apărător.

Îngrijind pășunile naturale prin: distrugerea buruienilor, însămânțări cu ierburi hrănitoare, sporirea creșterii ierbei prin împrăștierea băligarului, distrugerea mușchilor prin grăpare, corectarea ogașelor, ravenelor, râpilor și torenților prin diguri transversale de nule și plantarea lor cu salcâmi și butași de salcie și plop și intensificând cultura plantelor de nutreț, vom scăpa pădurile de pericolul pășunatului.

Ing. Silvic Ion Gheorghiu

gradului, Tuopse, Narcic, iar nouă ni se cere așa de puțin, ca să le preaslăvim faptele și prin legătura sufletească pentru ei, să-i îndemne la noi fapte de eroism”.

Au inaugurat și expoziția de picturi a elevelor, iar din sumele ce le vor colecta vor trimite pe front țigări pentru ostași.

Domnul Prefect Colonel I. C. Zănescu a donat la această frumoasă faptă suma de 10.000 lei.

A fost o serbare înălțătoare, duiosă și plină de patriotism. Au asistat corpul profesoral și elevele școlii.

D-l Iancu Mihailescu primarul orașului, impresionat de reușita serbării școlare dela liceul de fete „Iorgu Radu” și de succesul obținut de elevele cl. a VI-a care au dat această serbare, a trimis elevelor o frumoasă scrisoare de felicitare și recunoaștere a unei munci încununată cu succes, precum și un dar de 4000 lei.

Elevele, în nețărmita lor dragoste de țară, au hotărât ca această sumă s'o întrebuințeze pentru confecționarea de obiecte călduroase pentru viteza noastră armată.

Duminică 13 Decembrie 1941 orele 15 p. m., mare serbare omagială pentru eroi, în sala Teatrului Județean „Al. Vlahuță” sub președinția de onoare a D-nei Doctor Victoria Georgescu-Tistu, inspectoare generală a învățământului normal primar și D-lor C. Asiminei Inspector general Șef al Regiunii Galați și I. C. Zănescu Prefectul Județului Tutova.

Fondul realizat va constitui o contribuție a Bârladului pentru armata ce înfruntă vitejește greutățile războiului. Intrarea 100 lei.

D-nele Elena Pr. Leon și Olga Prof. Gaiu, au fost cooptate în comitetul Societății Ortodoxe Naționale a femeilor române, filiala Bârlad.

D-na Elena Leon va organiza corul căminului „Dr. Filibiliu”.

S'a oficiat într'un cerc intim în ziua de 21 Noiembrie 1942 la cimitirul Eternitatea, parastasul de șase luni a Maiorului în rezervă Anastase Balaban.

Duminică 6 Decembrie c. ziua Sf. Nicolae, va avea loc la Școala Normală din localitate, tradiționala serbare școlară dată de elevi, cu un program bogat și variat.

Se va juca de elevii cl. VII „Pupăza din teiu”, comedie în 4 acte. Prețurile sunt: 70 și 100 lei de persoană.

Președinția Consiliului de Miniștri
Subsecretariatul de Stat al Romanizării, Colonizării și Inventarului
Centrul Național de Romanizare (C.N.R.)
Direcția Bunurilor — Serviciul Licitațiilor

PUBLICAȚIUNE

I. Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 7 Decembrie 1942 ora 9 se va ține la sediul C. N. R. din București Str. Mântuleasa Nr. 42, licitație publică cu oferte închise pentru vânzarea în bloc a materialului lemnos din pădurea Sfoara Târcoveanu jud. Buzău, fost exploatarea Steinmetz, compus din:

Lemn celuloză	615 m. c.
Lemn lucru	480 m. c.
Lemn	circa 2707 m. steri.

Prețuri inițiale dela care începe licitația este de 1.024.716 lei.

II. Tot în ziua de 7 Decembrie 1942 ora 9 se va ține la sediul C. N. R., din București Str. Mântuleasa Nr. 42, precum și la sediul Comisiunii județene Tutova, licitație publică cu oferte închise pentru vânzarea în bloc a materialului lemnos în picioare din pădurea Banca-Recea, Comuna Banca jud. Tutova, compus din: 300.850 m. c. lemne de lucru. 4060 m. steri lemne de foc. 1202 grămezi crăci.

Prețul inițial dela care începe licitația este de lei 3.421.540. Ofertanții trebuie să fie de origine etnică română și vor depune garanția de 10% la valoarea licitației, prezentând recipisa de consemnare a Casei de Depuneri Consemnațiuni.

Nu se admite garanții sub alte forme.

Persoana asupra căreia se va judeca definitiv este obligați ca în termen de 10 zile dela data comunicării, să semneze contractul de vânzare, plătind toate taxele de contract și impozitele legale, precum și cheltuielile de publicație în ziare și Monitorul Oficial.

Condițiunile și obligațiunile se găsesc în caietul de sarcini dela C. N. R., Serviciul Licitațiilor și la sediul Comisiunii județene respective.

/ Director General,

ss. O. Maiorescu

/ Director,

ss. V. Constantinescu